

„Азъ пъкъ“, каза добриятъ часовникъ, „водя дългогодишна война съ моитѣ братлета — стрелкитѣ. Тѣ мислятъ, че сж най-важнитѣ, защото господарьтъ тѣхъ гледа; обаче, ако вжтрешниятъ апаратъ не ги движи, отъ тѣхъ никаква полза нѣма. Вѣчно живѣятъ въ караница помежду си. А малката дебела стрелка се сърди, че дългата и тънка я изпреварва, и понѣкога тя се закача и върви съ нея, тъй че работата и на дветѣ за показване на времето е отишла по дяволитѣ. Най-зла е най-малката, която се върти въ единъ тѣсенъ кръгъ като малко конче въ циркъ. Тя иска нѣкои пътъ да изкочи отъ кръга и да отиде до голѣмитѣ дебели стрелки, или ядосана се влачи по циферблата и най-последъ отъ нейнитѣ нередовности спира цѣлиятъ апаратъ. Тогава господарьтъ ме взема, свирепо ме разхлопва, чука ме по масата, тъй че всичкитѣ ми вжтрешни органи се разхлопватъ, а следъ това ме ругае съ ужасни думи и казва, че съмъ долнокачествена лукова глава, и ако да не съмъ отъ злато, би ме изхвърлилъ презъ прозореца“.

„Штъ!, пошепна сърдцето, „той се събуди“.

Вѣрно, той се събуди, прозѣва се и презъ прозѣвката извика:

„Уха, аха, уааа!“, скочи на двата си крака отъ канапетото и извади часовника. „Четири и половина, каза той, — надѣвамъ се, че старата пиперена мелница върви право.“

„Да, да,“ въздъхна часовникътъ, „неблагодаренъ човѣкъ! За точна служба само обида!“

Свободенъ преводъ отъ Ст. Велчевъ